

Súd: Okresný súd Humenné
Spisová značka: 5Csp/238/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8317209115
Dátum vydania rozhodnutia: 02. 07. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Anna Lisá
ECLI: ECLI:SK:OSHE:2018:8317209115.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Humenné sudkyňou JUDr. Annou Lisou v spore žalobcu P. C., nar. XX. X. XXXX, K. XXX/XXX, I., zast. JUDr. Miroslav Korch, advokát, Kukorelliho 1505/50, Humenné proti žalovanému Prima banka Slovensko, a.s., Hodžova 11, Žilina, IČO: 31 575 951, o určenie že úver z úverovej zmluvy je bezúročný a bez poplatkov, takto

rozhodol:

Súd určuje, že úver z úverovej zmluvy č. XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX zo dňa 22.05.2013, uzavretej medzi žalobcom ako dlžníkom a žalovaným ako veriteľom je bezúročný a bez poplatkov.

Žalobcovi vo vzťahu k žalovanému priznáva náhradu trov konania v rozsahu 100% s tým, že o výške trov bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.

odôvodnenie:

1. Žalobca podal dňa 4. 10. 2017 na tunajší súd žalobu, ktorou žiadal určiť, že úver z Úverovej zmluvy č. XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX zo dňa 22.05.2013, je bezúročný a bez poplatkov. Zároveň žiadal priznať náhradu trov tohto konania.

Z obsahu podanej žaloby vyplýva, že medzi žalobcom ako dlžníkom a žalovaným ako veriteľom bola uzatvorená vyššie citovaná úverová zmluva, na základe ktorej veriteľ poskytol dlžníkovi spotrebiteľský úver vo výške 11 800 eur a dlžník sa tento úver zaviazal splatiť 120mesačnými splátkami po 176,44 eur s termínom konečnej splatnosti 15. 5. 2023.

Žalobca poukázal na to, že sa jedná o spotrebiteľskú tzv. „formulárovú“ zmluvu, na ktorú je potrebné aplikovať nielen ustanovenia Občianskeho zákonníka, ale aj Zákona o spotrebiteľských úveroch. Zmluva však neobsahuje náležitosti v zmysle ustanovenia §9 ods. 2 Zák. o spotrebiteľských úveroch, ktorých neuvedenie zákon sankcionuje tým, že poskytnutý úver treba považovať za bezúročný a bez poplatkov.

Zmluva v zmysle §9 ods. 2 písm. i) ZoSÚ neobsahuje jasne a určite vymedzenú výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov. V zmluve je uvedená len výška mesačnej anuitnej splátky. Zákonom stanovené členenie a uvedenie jednotlivých čiastok úveru nie je svojvoľné, ale predstavuje prehľadné vymedzenie povinnosti dlžníka tak, aby sa dokázal zorientovať v ponuke a aby zároveň nebolo možné, aby si veriteľ voči dlžníkovi uplatňoval aj nároky, na ktoré nemá právo. Pokiaľ pod poplatky nie je možné zahrnúť úrok a s ohľadom na to, že úroky sú splatné zo splatnosti jednotlivé splátky, úroky možno požadovať do zaplatenia a to aj predčasného, je vylúčené, aby suma celkových úrokov bola pojatá priamo do mesačnej splátky. V úverovej zmluve sa takýto podrobný údaj nenachádza a pokiaľ takýto údaj poskytuje veriteľ až v splátkovom kalendári (čo žalobcovi tiež neposkytol), či inak po uzavretí zmluvy, nie je tento údaj obsiahnutý v zmluve v čase akceptácie zmluvy oboma zmluvnými stranami. Uvedené údaje pritom v žiadnom prípade nemôžu nahradiť rozsiahle, individuálne nevyjednané všeobecné obchodné

podmienky. Ak zákon o spotrebiteľských úveroch ako podstatnú náležitosť zmluvy predpisoval vyššie uvedené údaje, tak je zrejmé, že tieto museli byť jasným, určitým a zrozumiteľným spôsobom uvedené v takejto zmluve a nemohli byť nahradené odkazmi na všeobecné obchodné podmienky či iné listiny. Keď zákon uvádza medzi náležitosťami zmluvy nielen "výška, počet a termíny splátok", ale "výška, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov", je zjavné, že zákonodarca tým mal na mysli, že každá zo zložiek splátky (istina, úroky, poplatky) má byť vyčíslená samostatne (napríklad vo forme splátkového kalendára), teda zo zmluvy musí byť zjavné, akú časť tej - ktorej splátky pripíše veriteľ na úhradu istiny, akú časť na úroky a akú časť na poplatky.

Žalobca poukázal na rozhodnutia slovenských súdov, napr. Uznesenie NS SR sp.zn. 2Cdo/245/2010, rozhodnutie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 19Co/66/2015 zo dňa 01.12.2015, Krajského súdu Žilina sp. zn. 11Co/127/20 15 zo dňa 20.04.2015, Krajského súdu v Trnave sp. zn. 26Co/430/2015 zo dňa 27.09.2016, Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 2Co/403/2016 zo dňa 12.10.2016 a má za to, že v zmysle ustanovenia §11 ods. 1 písm. b) ZoSÚ predmetný spotrebiteľský úver treba považovať za bezúročný a bez poplatkov.

Preto podanou žalobou žiadal určiť, že úver z úverovej zmluvy je bezúročný a bez poplatkov s tým, že pri hodnotení naliehavého právneho záujmu v spotrebiteľských zmluvách treba vychádzať z princípov zvýšenej ochrany spotrebiteľa danej nielen komunitárnou, ale aj vnútroštátnou právnou úpravou. K naplneniu tejto zvýšenej ochrany môže dôjsť iba vtedy, ak spotrebiteľovi bude umožnený reálny prístup na súd, a to so zvýšenou ingerenciou súdu tak, ako tomu nasvedčuje právna úprava ukladajúca súdom zohľadniť niektoré skutočnosti z úradnej povinnosti. To znamená, že v zásade bude daný naliehavý právny záujem na určení každej skutočnosti, ktorá môže mať vplyv na zmluvný vzťah dodávateľa a spotrebiteľa, čo zodpovedá požiadavke, aby z úradnej povinnosti rozhodnutie súdu bolo spôsobilé ovplyvniť právne postavenie žalobcu. Pri posudzovaní danosti naliehavého právneho záujmu je významné to, či výrok rozhodnutia o tom, či tu je právny vzťah alebo právo bude mať za následok zmenu práv a povinností, alebo postavenie žalobcu v hmotnoprávných vzťahoch. Žalobca má za to, že podaná žaloba je vhodný (účinný a správne zvolený) procesný nástroj ochrany práva žalobcu a môže sa ňou dosiahnuť odstránenie spornosti práva. Je nepochybné, že v danej právnej veci je naliehavý právny záujem žalobcu daný.

2. Súd vykonal dokazovanie výsluchom žalobcu a zástupkyne žalovaného, oboznámil sa s predloženými listinnými dôkazmi, najmä s úverovou zmluvou, formulárom štandardné európske informácie o spotrebiteľskom úvere, všeobecnými obchodnými podmienkami žalovaného, informáciou odboru ochrany finančných spotrebiteľov NBS z 18. 4. 2017, výpisom z účtu žalobcu, oboznámil sa s písomnými vyjadreniami strán sporu a zistil nasledovný skutkový stav.

3. Medzi stranami sporu bola dňa 22. 5. 2013 uzatvorená Úverová zmluva č. XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX, na základe ktorej žalovaný poskytol žalobcovi bezúčelový úver vo výške 11 800 eur pri fixnej úrokovej sadzbe do splatnosti úveru 12,9% ročne. Žalobca sa zaviazal úver splatiť 120 anuitnými splátkami po 176,44 eur mesačne. Súčasne sa zaviazal uhrádzať aj poplatok za správu úverového účtu 1,99 eur mesačne. Termín splatnosti prvej splátky bol 17. 6. 2013 a poslednej 15. 5. 2023. Každá ďalšia splátka je splatná k 15. dňu v kalendárnom mesiaci. Výška RPMN bola 14,23% a priemerná hodnota RPMN bola 13,79%. Celkovo sa žalobca zaviazal žalobcovi zaplatiť sumu 21 411,60 eur (článok 1. Zmluvy).

Podľa článku 2., bod 2.1. Zmluvy, podrobné podmienky splácania úveru, podmienky uplatňovania úrokovej sadzby a jej zmien sú uvedené vo VOP. Klient nie je oprávnený splatiť úver alebo jeho časť zmenkou alebo šekom.

Podľa článku 3., bod 3.1. Zmluvy, klient sa zaväzuje riadne a včas splniť si všetky svoje záväzky vyplývajúce z úverovej zmluvy, riadne a včas splácať úver, platiť banke poplatky súvisiace s úverom uvedené v úverovej zmluve, VOP a sadzobníku poplatkov.

V zmysle článku 4., bod 4.1 Zmluvy, ak klient nezaplatí anuitnú splátku včas, banka má právo na úrok z omeškania vo výške 5% ročne z nezaplatenej anuitnej splátky až do jej zaplatenia.

Podľa článku 4., bod 4.2. Zmluvy, ak klient nesplní alebo poruší akýkoľvek záväzok vyplývajúci z úverovej zmluvy a vzniknutý kedykoľvek počas jej trvania vrátane omeškania v zmysle predchádzajúceho bodu 4.1. alebo nespláca riadne a včas iný úver alebo pôžičku poskytnutú bankou, banka je oprávnená:

- žiadať predčasné splatenie zostatku úveru s príslušenstvom za podmienok uvedených v Úverovej zmluve a VOP,
- požadovať od klienta pokutu za porušenie zmluvných podmienok v zmysle Sadzobníka poplatkov a to za každé jednotlivé porušenie zmluvnej povinnosti, vrátane povinnosti podľa bodu 3.3.. Trestno-právna zodpovednosť klienta tým nie je dotknutá.
- vymáhať pohľadávku súdnou cestou, resp. cestou rozhodcovského súdu,
- uplatniť inú sankciu v zmysle VOP.

Ak klient neuhradí úver v lehote splatnosti úveru, je povinný uhradiť z nesplatennej časti úveru popri úroku z poskytnutých peňažných prostriedkov aj úrok z omeškania vo výške 5 % ročne, a to až do jej zaplatenia. Sankcie uvedené v úverovej zmluve môže banka uplatniť jednotlivito aj kumulatívne (článok 4. bod 4.3 a 4.4 Zmluvy).

4. Rovnaké podmienky zmluvného vzťahu vyplývajú aj z formulára „Štandardné európske informácie o spotrebiteľskom úvere.

5. Žalovaný súdu predložil Všeobecné obchodné podmienky, účinné od 1. 5. 2013, ktoré v časti V. upravujú bankový produkt - Úvery pre obyvateľstvo. Tieto mali byť súčasťou Úverovej zmluvy, avšak neboli podpísané zmluvnými stranami.

Podľa čl. V. bod 3. Všeobecných obchodných podmienok, anuitná splátka je rovnomerná splátka Úveru zahŕňajúca splácanie príslušnej časti istiny i úroku mesačne vždy v Termíne splatnosti uvedenom v zmluve. Prvá Anuitná splátka Úveru bude vykonaná v termíne uvedenom v Úverovej zmluve.

Podľa čl. V. časť D bod 1. Všeobecných obchodných podmienok, splácanie úveru Klientom je vykonávané formou Anuitných splátok vo výške uvedenej v Úverovej zmluve, pričom posledná splátka - vo výške zostatku úveru s príslušenstvom musí byť vykonaná najneskôr do dňa splatnosti úveru.

6. Podľa výpisu z účtu žalobcu za mesiac jún 2013, dňa 17. 6. 2013 bola zrazená z jeho účtu na splátku úveru suma 176,44 eur.

7. Žalovaný doručil súdu dňa 13. 11. 2017 podanie, v ktorom namietal, že žalobca nemá v danej veci naliehavý právny záujem na určení, že úver je bez úrokov a bez poplatkov. Určovací návrh podľa §137 písm. c) C.s.p., podľa ktorého návrhom na začatie konania (žalobou) možno uplatniť, aby sa rozhodlo najmä o určení, či tu právny vzťah alebo právo je alebo nie je, ak je na tom naliehavý právny záujem, má spravidla preventívny charakter - jeho účelom je poskytnúť ochranu práva žalobcu skôr, než dôjde k porušeniu právneho vzťahu alebo práva. Naliehavý právny záujem sa teda viaže na konkrétny určovací petit (to, čoho sa žalobca v konaní domáha) a súvisí s vyriešením otázky, či sa návrhom s daným určovacím petitom môže dosiahnuť odstránenie spornosti žalobcovho práva alebo neistoty v jeho právnom vzťahu. V tejto súvislosti žalobca poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR zo dňa 16.3.2016, sp. zn. 8Cdo/251/2015 s tým, že neexistencia naliehavého právneho záujmu žalobcu na požadovanom určení vylučuje možnosť skúmania a rozhodovania o tom, či je zmluva bez úrokov a bez poplatkov podľa §11 ods. 1 písm. b) zákona č. 129/2010 Z. z.. Navyše, ani eventuálnym určením, že úverová zmluva je bezúročná a bez poplatkov, nie je dlžník zbavený povinnosti reálne poskytnuté peňažné prostriedky veriteľovi vrátiť. V prípade zmluvy žalobca nesplatil ani len istinu úveru, a teda môže mať záujem vedieť aký je jeho dlh, no len samotné určenie neplatnosti túto jeho neistotu nevyrieši. Podľa vyššie uvedenej judikatúry je totiž nevyhnutné, aby určovacia žaloba predstavovala úplné vyriešenie obsahu spornosti daného právneho vzťahu.

Žalovaný sa nestotožnil s tvrdením, že v zmluve nie je stanovená konkrétna výška istiny a ani konkrétna výška úroku v zmysle ustanovenia §9 ods. 2 písm. k) Zák. č. 129/2010 Z.z. účinného od 9. 6. 2013. V zmysle bodu 1.1. zmluvy banka poskytne klientovi peňažné prostriedky formou splátkového bezúčelového úveru za podmienok uvedených v tejto zmluve a vo Všeobecných obchodných podmienkach Prima banka Slovensko, a. s. (ďalej len „VOP“), ktoré tvoria jej neoddeliteľnú súčasť. Z uvedeného ustanovenia vyplýva, že neoddeliteľnou súčasťou zmluvy sú aj VOP, a teda niektoré z

náležitostí, ktoré má v zmysle právnych predpisov zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovať, sú v samotnom texte zmluvy a ďalšie náležitosti sú vo VOP. Výška, počet a termíny splátok istiny a úrokov sú uvedené v samotnom texte zmluvy nasledovne: výška anuitnej splátky 176,44 eur, termín splatnosti 1. anuitnej splátky 17. 6. 2013, počet anuitných splátok 120, periodicita a termín splatnosti anuitnej splátky: mesačne, v 15. deň kalendárneho mesiaca. Zároveň čl. V. bod 3. VOP uvádza nasledovnú definíciu anuitnej splátky: „Anuitná splátka - rovnomerná splátka Úveru zahŕňajúca splácanie príslušnej časti istiny i úroku mesačne vždy v Termíne splatnosti uvedenom v zmluve. Prvá Anuitná splátka Úveru bude vykonaná v termíne uvedenom v Úverovej zmluve.“ Následne, v zmysle čl. V. časti D bodu 1. VOP: „Splácanie úveru Klientom je vykonávané formou Anuitných splátok vo výške uvedenej v Úverovej zmluve.....“ Výška, počet a termíny splátok poplatkov, sú uvedené jednak v samotnom texte Úverovej zmluvy a jednak v Sadzobníku poplatkov - Prima banka Slovensko, a.s., vrátane Zásad spoplatňovania, ktorý je súčasťou VOP, a tým aj súčasťou Úverovej zmluvy. Z uvedeného vyplýva, že počet a termíny splátok istiny, úrokov a poplatkov sú rovnaké a sú určené termínom splatnosti anuitnej splátky. Pokiaľ by mal samotný text zmluvy obsahovať podrobný rozpis splátok istiny, úrokov a poplatkov za celé obdobie splatnosti úveru, znamenalo by to neúmerne rozšírenie rozsahu Úverovej zmluvy, čo by neprispelo k jednoduchosti, zrozumiteľnosti a prehľadnosti zmluvnej dokumentácie. Pri úvere poskytnutom žalobcovi by splnenie tejto požiadavky znamenalo rozpisanie každej zo 120splátok v členení na časť pripadajúcu na istinu a časť pripadajúcu na úroky.

V prospech argumentácie žalovaného svedčí aj rozsudok Európskeho súdneho dvora z 09.11.2016 vo veci C-42/15, Home Credit Slovakia, a.s., proti C. K.. Taktiež poukázal na aktuálnu rozhodovaciu prax slovenských súdov

Ďalej poukázal na Informáciu odboru ochrany finančných spotrebiteľov Národnej banky Slovenska z 18. apríla 2017 k aplikačným dôsledkom rozsudku Súdného dvora Európskej únie vo veci C 42/15 Home Credit Slovakia, a. s. proti C. K. (ďalej ako „stanovisko NBS“). NBS sa vo svojom stanovisku stotožňuje s názorom prezentovaným vyššie, keď konštatuje, že nemožno žiadať v rámci náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere presný rozpis plánovanej amortizácie dlhu, čo fakticky predstavuje požiadavku na rozpis splátok po častiach (t. j. istina - úrok - poplatky). Pokiaľ zákon o spotrebiteľských úveroch v ustanovení § 9 ods. 2 písm. 1) hovorí o výške, počte, termínoch splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, bude NBS pri vybavovaní podaní spotrebiteľov, výkone dohľadu a vedení prvostupňových konaní uplatňovať výklad, v zmysle ktorého sa týmto neustanovuje povinnosť uviesť požadované informácie vo vzťahu ku každej položke (t. j. istine, úrokom a iným poplatkom) osobitne, ale ich uvedenie v súhrnej podobe ku splátke, ktorá zahrňuje istinu, úroky a iné poplatky. Žiadal žalobu žalobcu zamietnuť.

8. Dňa 25. 4. 2018 došlo na súd podanie žalobcu, ktorý trval na podanej žalobe. Poukázal na to, že k znakom právneho štátu patrí aj princíp právnej istoty, ktorého neopomenuteľným komponentom je predvídateľnosť práva. Súčasťou uvedeného princípu je tiež požiadavka, aby sa na určitú právne relevantnú otázku pri opakovaní v rovnakých podmienkach dala rovnaká odpoveď, čo znamená, že obdobné situácie musia byť rovnakým spôsobom právne posudzované, lebo by inak dochádzalo k porušeniu zásady právnej istoty a zákonom ustanovenej povinnosti pri zabezpečovaní jednoty rozhodnutia.

Trval na tom, že v danej veci má naliehavý právny záujem na určení bezúročnosti a bezpoplatkovosti zmluvy o úvere - spotrebiteľ (ktorého špecifické postavenie ako slabšej strany v spore osvedčuje predovšetkým úprava v komunitárnom práve, početná judikatúra súdov európskych spoločností, v nie poslednom rade i domáca právna úprava), pretože potrebuje mať vyriešenú otázku, aký je jeho skutočný dlh nad rámec poskytnutých finančných prostriedkov v prípade čiastočnej neplatnosti zmluvy, týkajúcej sa odplaty (úroky, poplatky). Postavenie žalobcu sa v danom prípade stane istejšie, nebude vystavený sankciám za nezaplatenie odplaty, ktorá je v rozpore s dobrými mravmi.

Ďalej žalobca poukázal na to, že od 1. 1. 2018 v zmysle ustanovenia §11 ods. 4 Zák. o spotrebiteľských úveroch, spotrebiteľ sa môže pred súdom domáhať určenia neplatnosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere alebo určenia bezúročnosti a bezpoplatkovosti poskytnutého spotrebiteľského úveru žalobou. 18ba), Poznámka pod čiarou k odkazu 18ba znie: 18ba) § 137 ods. c) a d) C.s.p.. Procesné právo je charakterizované princípom okamžitej aplikability nových procesnoprávných noriem na všetky konania prebiehajúce na súde a začaté podľa doterajších predpisov a keďže citovaný právny predpis nemá

osobitné prechodné ustanovenia, spotrebiteľ má od 1.1.2018 možnosť podania žaloby o určenie bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru zo zákona bez preukazovania naliehavého právneho záujmu.

Obchodné podmienky, na ktoré v zmysle §273 ods. 1 ObZ zmluva odkazuje a ktoré sú k nej pripojené alebo sú zmluvným stranám známe, nemusia byť samostatne podpisované účastníkmi zmluvného vzťahu. V pochybnostiach však musí ten, kto sa ich dovoľáva, preukázať, že boli k zmluve pripojené alebo že boli druhej strane známe. (rozsudok Vrchného soudu v Praze zo dňa 24. 2. 1998, sp. zn. 5 Cmo 318/97). Ak tento výklad platí pre obchodnoprávne vzťahy, ktoré vo všeobecnosti vykazujú vyššiu mieru dispozitívnosti, tým skôr musia platiť aj pre spotrebiteľské vzťahy. Obchodné podmienky v spotrebiteľských zmluvách na rozdiel napríklad od obchodných zmlúv majú slúžiť predovšetkým k tomu, aby nebolo nevyhnutné do každej zmluvy prepisovať dojednanie technického a vysvetľujúceho charakteru. Naopak, nesmú slúžiť k tomu, aby do nich v často neprehľadnej, zložito formulovanej a malým písmom písanej forme skryl dodávateľ dojednanie, ktoré sú pre spotrebiteľa nevýhodné a o ktorých predpokladá, že pozornosti spotrebiteľa zrejme uniknú (napríklad rozhodcovská doložka alebo dojednanie o zmluvnej pokute). Pokiaľ tak aj napriek tomu dodávateľ urobí, nespráva sa v právnom vzťahu poctivo a takémuto dojednaniu nemožno priznať právnu ochranu. Žalobcoví nikdy neboli predložené VOP žalovaného k nahliadnutiu a ani nebol odkázaný, kde sa s nimi môže oboznámiť. VOP žalovaného sa do právnej sféry žalobcu dostali až doručením vyjadrenia žalovaného k žalobe. Zmluvné dojednanie o tom, že sa mal žalobca pred podpisom zmluvy možnosť oboznámiť s VOP a sadzovníkom poplatkov, je neprijateľnou zmluvnou podmienkou, nakoľko spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán (prenáša dôkazné bremeno o tom, že sa s dlžníkom nemal možnosť s nimi oboznámiť pred podpisom zmluvy na dlžníka) a preto je táto zmluvná podmienka neplatná. Medzi základné práva spotrebiteľa patrí právo na ochranu pred neprijateľnými podmienkami.

V zmysle ustanovenia §9 ods. 2 písm. j) zákona o spotrebiteľských úveroch účinného v čase uzavretia zmluvy o úvere, zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere; uvedú sa všetky predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov. V zmluve absentuje aj ďalšia podstatná náležitosť podľa §9 ods. 2 písm. j) zákona č. 129/2010 Z.z. v súvislosti s tam uvedenou RPMN, a to uvedenie všetkých predpokladov použitých na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov. Má za to, že údaj o RPMN je jeden z najdôležitejších údajov pre spotrebiteľa, pretože zohľadňuje všetky náklady, ktoré musí spotrebiteľ za úver uhradiť a preto je najlepším indikátorom posúdenia výhodnosti či nevýhodnosti úveru. Pri údají o RPMN sa musia uviesť všetky predpoklady použité na jeho výpočet, teda nestačí len uvedenie jeho výšky. Zákonodarcia jasne stanovil, že nepostačuje uvedenie len výšky RPMN, ale v zmluve je potrebné uviesť aj všetky predpoklady, ktoré boli použité pre výpočet RPMN.

9. Žalobca na pojednávaní trval na podanej žalobe, ako aj na svojom písomnom vyjadrení. Úver z úverovej zmluvy zo dňa 22.05.2013 považuje za bezúročný a bez poplatkov, pretože úverová zmluva je posudzovaná podľa zákona o spotrebiteľskom úvere, a to poukazujem pritom na §9 ods. 1 písm. j) a k), kde chýbajú náležitosti predpísané zákonom, a preto sa v zmysle §11 ods. 1 písm. b) aktuálneho zákona o spotrebiteľskom úvere považuje takýto úver za bezúročný a bezpoplatkový.

10. Zástupkyňa žalovaného na pojednávaní žiadala žalobu zamietnuť s poukazom na svoje písomné vyjadrenie. Žalobu považuje za neprípustnú z hľadiska nepreukázania naliehavého právneho záujmu na takomto určení s tým, že v čase začatia konania absentovala zákonná úprava v ustanovení §11 ods. 4 Zákona o spotrebiteľských úveroch, účinná od 1. 1. 2018.

Žalobca v podanej žalobe sa priamo dovoľáva aplikovania Občianskeho zákonníka, zákona o ochrane spotrebiteľa a zákona o spotrebiteľských úveroch, avšak v replike poukazuje na §273 ods. 1 Obchodného zákonníka a s tým súvisiace rozhodnutie vrchného súdu v Prahe, čo považujeme za irelevantné a neaplikovateľné na daný prípad. Žalobca ďalej uvádza, že mu nikdy neboli predložené všeobecné obchodné podmienky a že sa do právnej sféry žalobcu dostali až doručením vyjadrenia žalovaného k jeho žalobe. Tieto sa však vždy bez výnimky prikladajú k zmluve ako neoddeliteľná súčasť. Taktiež objektívne neexistovala žiadna prekážka, aby sa žalobca so nimi oboznámil, pretože tieto sú zverejnené na stránke žalovaného a taktiež na každej jednej pobočke žalovaného.

Ďalej žalobca namieta, že v úverovej zmluve nie sú uvedené všetky predpoklady na výpočet ročnej percentuálnej miery nákladov skrátene RPMN. Medzi predpoklady pre výpočet RPMN patrí výška úveru (podľa zmluvy výška úveru 11800 eur), výška splátky (podľa zmluvy výška anuitnej splátky 176,44 eur), jej intervalu (periodicita a termín splatnosti anuitnej splátky mesačne v 15.deň kalendárneho mesiaca), počtu splátok (počet anuitných splátok 120), výška úrokovej sadzby (typ a výška úrokovej sadzby fixná zo splatnosti 12,9% ročne), prípadné poplatky (poplatok za správu úverového účtu 1,99 eur mesačne). Žalovaný má za to, že všetky predpoklady k výpočtu RPMN sú uvedené priamo v zmluve.

Žalobca ďalej konštatuje, že súd je ex offo povinný skúmať, či zmluva o spotrebiteľskom úvere má všetky povinné náležitosti, opierajúc sa o §5b Zákona o ochrane spotrebiteľa. Avšak plénum Ústavného súdu SR rozhodlo, že ustanovenie §5b Zákona o ochrane spotrebiteľa nie je v súlade s Ústavou SR. Žalobca navyše absurdne dodáva, že žalovaný má nad rámec podanej žaloby preukazovať, že zmluva obsahuje všetky obligatórne náležitosti.

Ďalej žalovaný namietal, že osoba žalobcu je s veľkou pravdepodobnosťou konateľom 30obchodných spoločností, z ktorých dve majú v predmete činnosti poskytovanie úverov. Lustráciou na stránke Slovenskej advokátskej komory žalovaný zistil, že advokátskym koncipientom je zrejme žalobca. Teda možno dôvodne pochybovať, či žalobca je priemerným spotrebiteľom, t.j. aj keď v čase uzatvorenia zmluvy ešte nemal ukončené právnické vzdelanie, bol už študentom právnickej fakulty a teda zmluvu vedel čítať lepšie ako priemerný spotrebiteľ.

Čo sa týka námietky žalovaného k nesprávnej výške RPMN, uvedenej v úverovej zmluve, ak sa do výpočtu zakomponuje poplatok za poskytnutie úveru 1,99 eur mesačne, táto výška RPMN by mala byť správna.

Ďalej žalovaný upozornil, že žalobca v replike nerozporoval rozsudok Európskeho súdneho dvora z 09.11.2016 vo veci Home Credit Slovakia, a.s. proti C. K.Í.. V tejto súvislosti žalovaný poukázal na to, že v jeho prospech rozhodol aj NS SR rozhodnutím zo dňa 22.2.2018 sp. zn. 3Cdo/146/2017, ktorým konštatoval, že nie je potrebné, aby zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovala číselné vyjadrenie toho, aká je konkrétne vnútorná skladba tej ktorej anuitnej splátky. Najvyšší súd je toho názoru, že §9 ods. 2 Zákona o spotrebiteľských úveroch je potrebné vykladať eurokomformne v súlade so smernicou Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23.04.2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere.

11. Žalobca k tomuto prednesu zástupkyne žalovaného na pojednávaní uviedol, že sporný zmluvný vzťah bol uzatvorený dňa 22. 5. 2013 a žalobca vysokoškolské právnické vzdelanie nadobudol až v júni 2015, pričom do zoznamu advokátskych koncipientov SAK bol zapísaný až od 1. 6. 2015. Takže žalobca má za to, že v čase uzatvárania predmetnej spotrebiteľskej zmluvy mal iba stredoškolské vzdelanie a teda bol priemerným spotrebiteľom.

K ďalším argumentom v súvislosti s úverovou zmluvou uviedol, že v zmluve je uvedený údaj RPMN 14,23%. Avšak podľa kalkulačiek, prístupných na internete, po zadaní parametrov, ktoré sú uvedené v zmluve, je RPMN 13,84%. Žalobca má za to, že poplatok za správu úveru 1,99 eur mesačne je už započítaný v mesačnej anuitnej splátke úveru 176,44 eur, pretože žalovaný si z účtu žalobcu zrážal len túto sumu 176,44 eur, t.j. nebolo z jeho účtu zrážaných ďalších 1,99 eur a za týmto účelom žalobca predložil súdu výpis zo svojho účtu za mesiac jún 2013. Takže v zmluve uvedená RPMN 14,23% je nepravdivá a zavádzajúca spotrebiteľa. Zároveň poukázal na verejne dostupné rozsudky všeobecných súdov SR, ktoré takúto skutočnosť pri spotrebiteľských úveroch skúmali a opakovane dospeli k rovnakému názoru a to, že žalovaný v predmetných úverových zmluvách, spotrebiteľských zmluvách nepravdivo uvádza výšku RPMP. Poukázal na rozsudok KS Košice zo dňa 31.01.2018 sp. zn. 9Co/98/2017, rozsudok KS v Košiciach zo dňa 31.10.2017 sp. zn. 6Co/152/2017, kde sa uvádza, že RPMN nebola správa a bola vždy v neprospech spotrebiteľa, teda dlžníka. Ďalej poukázal na rozsudok KS v Prešove zo dňa 10.04.2018, kde sa súd vysporiadal aj s náležitosťou, či je v spotrebiteľskej zmluve žalovaného komplexne a správne uvádzaný rozpis a spôsob výpočtu RPMN v súlade s predmetným ustanovením zákona o spotrebiteľských úveroch 129/2010 a dospel k záveru, že úverové zmluvy žalovaného takúto obligatórnu náležitosť uvádzanú zákonom neobsahujú. Aj v zmysle uvedeného teda dospel Krajský súd Prešov k rozhodnutiu, ktorým potvrdil rozhodnutie súdu prvej inštancie o tom, že predmetný úver možno považovať za bezúročný a bez poplatkov. Žalobca má za to, že všeobecné súdy SR opakovane zistili nedostatky v úverových zmluvách žalovaného a ich nesúlad so zákonným

ustanovením zákona o spotrebiteľských úveroch, na základe čoho boli predmetné úvery posudzované ako bezúročné a bezpoplatkové.

12. Dňa 14. 6. 2016 žalovaný súdu doručil podanie, v ktorom reagoval na RPMN uvedenú v zmluve. Poukázal na to, že od 10. 6. 2013 je účinné ustanovenie, ktoré banke zakazuje požadovať od spotrebiteľa úhradu poplatkov, náhradu nákladov alebo inú odplatu za vedenie, evidenciu alebo správu úveru. Avšak v zmluve je uvedená RPMN vypočítaná na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere. V čase uzavretia úverovej zmluvy bolo možné požadovať od spotrebiteľa úhradu poplatku za správu úveru a preto bol tento údaj zohľadnený aj pri výpočte RPMN. Avšak v období medzi uzavretím úverovej zmluvy (22.5.2013) a prvou reálnou splátkou úveru (17.6.2013) došlo k takej zmene právnej úpravy, na základe ktorej žalobca nemohol požadovať poplatok uvedený v úverovej zmluve a preto žalovaný si ho voči žalobcovi ani raz neuplatnil. Žalovaný má za to, že údaj RPMN je uvedený v úverovej zmluve správne.

Taktiež žalovaný sa vyjadril ku skutočnosti, že žalovaný v čase uzatvorenia zmluvy o úvere bol študentom práva a zároveň konateľom v spoločnosti Alexandra REAL s. r. o., ktorej predmetom činnosti je poskytovanie úverov alebo pôžičiek z peňažných zdrojov získaných výlučne bez verejnej výzvy a bez verejnej ponuky majetkových hodnôt. Žalobca vykonáva funkciu štatutárneho orgánu tejto spoločnosti od 16. 8. 2008, pričom spoločnosť poskytuje úvery od 15. 5. 2010. Z uvedeného dôvodu sa u žalobcu predpokladá informovanosť na kvalitatívne vyššej úrovni.

13. Dňa 17. 6. 2018 žalobca predložil súdu písomné vyjadrenie, v ktorom uviedol, že ak žalovaný má za to, že v prípade žalobcu nejde o priemerného spotrebiteľa, nakoľko v čase uzatvorenia zmluvy bol študentom práva a zároveň spoločníkom obchodnej spoločnosti Alexandra REAL s.r.o. a teda sa u neho predpokladá informovanosť na kvalitatívne vyššej úrovni, pričom následne by mal súd jeho správanie posudzovať prísnejšie. K tomu uviedol, že ak porovnáme priemerného spotrebiteľa vo sfére spotrebiteľských zmlúv, dospejeme k záveru, že napriek tomu, že jednotlivé ustanovenia spotrebiteľskej zmluvy (obzvlášť tej, kde spotrebiteľ nemôže modifikovať jej obsah) ako právneho úkonu môžu pre spotrebiteľa - „neprávnik“ pôsobiť dôveryhodným dojmom, môžu v nich byť zakomponované články obsahujúce pre spotrebiteľa - laika „skrytý“ nepomer v právach a povinnostiach zmluvných strán v jeho neprospech, alebo v nej nemusí byť zákonom vyžadovaná notifikačná povinnosť a teda ani od „v primeranej miere pozorného a opatrného“ priemerného spotrebiteľa nemožno očakávať, že ich „odhalí“, obzvlášť ak je jeho zmluvným partnerom banka - dôveryhodná inštitúcia. Pointou tohto sporu nie je to, či žalobca bol v čase uzatvorenia zmluvy študentom právnickej fakulty (mimochodom bez ukončeného prvého stupňa vysokoškolského štúdia a tiež bez postupovej skúšky v predmete „ochrana spotrebiteľa“ / ktorá sa na danej fakulte práva vyučovala až na magisterskom stupni štúdia/). Tou je skutočnosť, že žalovaný je banka (ako sám žalovaný predniesol na pojednávaní dňa 05.06.2018 - tretia najväčšia banka na Slovensku s pobočkou v každom okresnom meste) ako finančná inštitúcia s neporovnateľným finančným zázemím, krytím a aj odbornými vedomosťami, zamestnávajúca možno aj desiatky právnikov a títo vyhotovujú zmluvy, pričom si v nich banka neplní svoju notifikačnú povinnosť informovať svojich klientov v súlade s platnými právnymi predpismi, čím pravdepodobne môže získavať na úkor svojich klientov - spotrebiteľov prospech. Porovnávať znalosti práva študenta právnickej fakulty so znalosťami práva právnikmi právneho oddelenia jednej z najväčších bánk na Slovensku je absurdné. Takéto nekalé konanie banky treba bez pochyb sankcionovať v podobe bezúročnosti a bezpoplatkovosti poskytnutého úveru. Zákon o ochrane spotrebiteľa za spotrebiteľa označuje primárne fyzickú osobu, a to iba v prípadoch, keď nakupuje výrobky alebo používa služby pre priamu osobnú spotrebu fyzických osôb, najmä pre samotnú fyzickú osobu alebo pre príslušníkov svojej domácnosti. Pri uzatváraní predmetnej zmluvy žalobca nekonal v rámci predmetu svojho podnikania alebo povolania, čo nepochybne vyplýva napr. aj z čl. 1 bod 1.2. predmetnej úverovej zmluvy „účel úveru“, kde je samotný účel úveru definovaný na splatenie záväzkov klienta a teda bez pochyb nie na predmet svojho podnikania alebo povolania. Zároveň žaloba dal do pozornosti skutočnosť, že obchodná spoločnosť Alexandra REAL s.r.o. nikdy neposkytovala úvery alebo pôžičky spotrebiteľom, ako ani nebola účastníkom povoľovacieho konania NBS na poskytovanie spotrebiteľských úverov v neobmedzenom alebo len v obmedzenom rozsahu, alebo len na poskytovanie iných úverov a pôžičiek spotrebiteľom. Obchodná spoločnosť Alexandra REAL s.r.o. takúto činnosť nikdy nevykonávala a teda niet žiadneho racionálneho dôvodu, aby žalobca mal mať vyššiu informovanosť o ochrane spotrebiteľa. Samotný predmet podnikania, na ktorý žalovaný poukazuje v súvislosti s predmetnou obchodnou spoločnosťou, nemá význam pre posúdenie postavenia žalobcu v konaní. Poukazovanie žalovaný na analogický význam Uznesenia NS SR zo

dňa 09.11.2016, sp. zn. 5Ndc 10/2016, rovnako nemá pre prejednávajúcu vec žiaden právny význam, nakoľko v uvedenej právnej veci NS SR riešil vzťah fyzickej osoby, ktorá prevzala ručenie za záväzok spoločnosti z obchodnoprávneho vzťahu, kde rovnaká fyzická osoba bola spoločníkom, konateľom a aj ručiteľom a nemá žiadnu, ani len teoretickú analógiu k prejednávanej veci. Ak žalovaný zotrúva na správnosti výpočtu RPMN, mal toto svoje tvrdenie súdu prvej inštancie aj relevantne preukázať, čo však žalovaný neurobil a teda neuniesol dôkaznú povinnosť svojich tvrdení.

Ak zákon striktné vyžaduje uvádzanie RPMN, má sa za to, že výška RPMN musí byť správna. Je právne bezvýznamné, či nesprávne uvedená výška RPMN je v prospech alebo v neprospech spotrebiteľa. Nesprávne uvedenie údajov o RPMN v zmluve o spotrebiteľskom úvere má rovnaké následky ako keby v zmluve tento údaj nebol uvedený vôbec, čo zákonodarca v zmysle §11 ods.1 písm. b) a d) ZoSÚ spája so sankciou v podobe bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru Z ustanovenia §9 ods. 9 ZoSÚ zároveň vyplýva, že veriteľ nemôže od spotrebiteľa požadovať úrok, poplatky alebo akékoľvek iné plnenia, ktoré nie sú stanovené zákonom alebo v zmluve o spotrebiteľskom úvere. V tejto súvislosti súd poukazuje na to, že v zmluve nie je uvedený úrok, pričom pokiaľ by mal zákonodarca na mysli, že postačuje uvedenie úrokovej sadzby (§9 ods. 2 písm. i) cit. zákona), tak by nepožadoval uvedenie úroku.

Pokiaľ žalovaný v konaní poukazuje na znenie Uznesenia NS SR zo dňa 22.02.2018, sp. zn.: 3Cdo 146/2017, k tomuto uvádzame nasledovné: Uznesenie Najvyššieho súdu SR o potrebe eurokonformného výkladu ustanovenia Zákona č. 129/2010 Z. z. o členení splátok spotrebiteľského úveru sa nevysporiada s judikatúrou Súdneho dvora EÚ pojednávajúcou o zákaze eurokonformného výkladu vnútroštátneho práva, ak by takým výkladom došlo k porušeniu vnútroštátnych výkladových metód, k porušeniu zásady právnej istoty alebo zákazu retroaktivity. Najvyšší súd SR založil svoj výklad len na teleologickom výklade Zákona č. 129/2010 Z. z. (úmysel zákonodarcu vyjadrený v dôvodovej správe k nemu) bez toho, aby posúdil, či nedošlo prípadne aj k neúmyselnému chybnému transponovaniu Smernice do vnútroštátneho práva a bez toho, aby skúmal, aký význam zákonodarca prisúdil predmetnému slovnému spojeniu v čase, kedy ho zákonodarca použil vo vnútroštátnom právnom poriadku po prvýkrát. Navyše, pri teleologickom výklade celkom opomenul tú časť dôvodovej správy k novele Zákona č. 129/2010 Z. z. (zákonu č. 279/2017 Z. z.), ktorým zákonodarca vyslovene uvádza, že „ak by sme predmetné ustanovenia ponechali v zákone č. 129/2010 Z. z., Slovenská republika by išla nad rámec podmienok stanovených smernicou“ a z tejto dôvodovej správy do svojho rozhodnutia selektívne vybral len tú časť, ktorá podporuje jeho závery. Uznesenie Najvyššieho súdu SR vnáša do právnych vzťahov mimoriadnu právnu neistotu, kedy sa rôzne pojmy vykladajú totožne (ust. § 9 ods. 2 písm. l) pred novelou a po novele účinné od 01.05.2018, ale aj ust. § 4 ods. 1 písm. h) a ust. § 5 ods. 2 písm. a) zákona č. 129/2010 Z. z.). Spojením historického výkladu skúmanej právnej normy s princípom právnej istoty, použitím všetkých ostatných výkladových metód ako aj porovnaním znenia právnych noriem obsiahnutých na rôznych miestach zákona č. 129/2010 Z. z., nie je možné dotknutému ustanoveniu Smernice priznať nepriamy účinok v znení zákona č. 129/2010 Z. z. účinného do 30.04.2018. Po prijatí predmetného uznesenia Najvyššieho súdu SR niektoré súdy odmietli prevziať nie príliš presvedčivý právny názor Najvyššieho súdu, pričom k veci zaujali častokrát aj detailné odôvodnenie. Nižšie poukážeme na tento výber judikatúry.

V ďalšom žalobca poukázal na rozhodnutie Krajského súdu Trnava zo dňa 28.03.2018 sp. zn. 10Co/48/2017, rozhodnutie Krajského súdu Košice, sp. zn.: 5Co/468/2017 zo dňa 10.04.2018, rozhodnutie Krajského súdu Prešov, sp. zn.: 21Co/109/2017 zo dňa 26.04.2018, rozhodnutie Krajského súdu Prešov, sp. zn. 20Co/76/2017 zo dňa 27. 03. 2018.

14. Na základe takto vykonaného dokazovania súd dospel k záveru, že podanej žalobe je potrebné vyhovieť.

Podľa ustanovenia §497 Obchodného zákonníka, zmluvou o úvere sa zaväzuje veriteľ, že na požiadanie dlžníka poskytne v jeho prospech peňažné prostriedky do určitej sumy, a dlžník sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky.

Podľa ustanovenia §52 ods. 1 Občianskeho zákonníka, spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom.

Podľa ustanovenia §52 ods. 2 Občianskeho zákonníka, ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné.

Podľa ustanovenia §52 ods. 3 a 4 Občianskeho zákonníka, dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Spotrebiteľ je fyzická osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti.

Podľa ustanovenia §53 ods. 1 Občianskeho zákonníka, spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ďalej len „neprijateľná podmienka“). To neplatí, ak ide o zmluvné podmienky, ktoré sa týkajú hlavného predmetu plnenia a primeranosti ceny, ak tieto zmluvné podmienky sú vyjadrené určito, jasne a zrozumiteľne alebo ak boli neprijateľné podmienky individuálne dojednané. Za individuálne dojednané zmluvné ustanovenia sa nepovažujú také, s ktorými mal spotrebiteľ možnosť oboznámiť sa pred podpisom zmluvy, ak nemohol ovplyvniť ich obsah. Ak dodávateľ nepreukáže opak, zmluvné ustanovenia dohodnuté medzi dodávateľom a spotrebiteľom sa nepovažujú za individuálne dojednané.

Podľa ustanovenia §53 ods. 5 Občianskeho zákonníka, neprijateľné podmienky upravené v spotrebiteľských zmluvách sú neplatné.

Podľa ustanovenia §54 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka, zmluvné podmienky upravené spotrebiteľskou zmluvou sa nemôžu odchyliť od tohto zákona v neprospech spotrebiteľa. Spotrebiteľ sa najmä nemôže vopred vzdať svojich práv, ktoré mu tento zákon priznáva, alebo si inak zhoršiť svoje zmluvné postavenie. V pochybnostiach o obsahu spotrebiteľských zmlúv platí výklad, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší.

Podľa ustanovenia §1 ods. 2 Zák. č. 129/2010 Z.z., účinného v čase uzatvorenia zmluvy o úvere, spotrebiteľským úverom na účely tohto zákona je dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme pôžičky, úveru, odloženej platby alebo obdobnej finančnej pomoci poskytnutej veriteľom spotrebiteľovi.

Podľa ustanovenia § 2 písm. a), b) a d) Zák. č. 129/2010 Z.z., na účely tohto zákona sa rozumie spotrebiteľom fyzická osoba, ktorá nekoná v rámci predmetu svojho podnikania alebo povolania a veriteľom fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá ponúka alebo poskytuje spotrebiteľský úver v rámci svojej podnikateľskej činnosti. Zmluvou o spotrebiteľskom úvere je zmluva, ktorou sa veriteľ zaväzuje poskytnúť spotrebiteľovi spotrebiteľský úver a spotrebiteľ sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom.

Podľa ustanovenia §9 ods. 1 Zák. č. 129/2010 Z.z., zmluva o spotrebiteľskom úvere musí mať písomnú formu. Každá zmluvná strana dostane najmenej jedno jej vyhotovenie v listinnej podobe alebo na inom trvanlivom médiu, ktoré je dostupné spotrebiteľovi.

Podľa ustanovenia §9 ods. 2 Zák. č. 129/2010 Z.z., zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať tieto náležitosti:

- a) druh spotrebiteľského úveru,
- b) obchodné meno, sídlo a identifikačné číslo veriteľa, ak ide o právnickú osobu, alebo meno, priezvisko, miesto podnikania alebo adresu trvalého pobytu a identifikačné číslo veriteľa, ak ide o fyzickú osobu; ak je spotrebiteľský úver ponúkaný alebo zmluva o spotrebiteľskom úvere uzavieraná prostredníctvom finančného agenta, zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahuje aj údaje o ňom v rozsahu údajov ako u veriteľa, podľa toho, či ide o finančného agenta právnickú osobu alebo fyzickú osobu,
- c) adresu predávajúceho, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť,
- d) meno, priezvisko a adresu trvalého pobytu spotrebiteľa,
- e) identifikáciu osoby, ktorej vlastnícke právo k tovaru alebo službe neprechádza na spotrebiteľa okamihom odovzdania a prevzatia tovaru alebo služby, a podmienky nadobudnutia vlastníckeho práva k tomuto tovaru alebo službe spotrebiteľom,

- f) dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru,
- g) celkovú výšku a konkrétnu menu spotrebiteľského úveru a podmienky upravujúce jeho čerpanie,
- h) opis tovaru alebo služby, na ktoré sa zmluva o spotrebiteľskom úvere vzťahuje, a cenu tovaru alebo služby, ak ide o spotrebiteľský úver vo forme odloženej platby za tovar alebo poskytnutú službu alebo ak ide o zmluvu o viazanom spotrebiteľskom úvere,
- i) úrokovú sadzbu spotrebiteľského úveru, podmienky, ktoré upravujú jej uplatňovanie, index alebo referenčnú úrokovú sadzbu, na ktorý je výška úrokovej sadzby spotrebiteľského úveru naviazaná, ako aj časové obdobia, v ktorých dochádza k zmene výšky úrokovej sadzby spotrebiteľského úveru, podmienky a spôsob vykonania tejto zmeny; ak sa za rôznych podmienok uplatňujú rôzne úrokové sadzby spotrebiteľského úveru, uvádzajú sa tieto informácie o všetkých uplatniteľných úrokových sadzbách spotrebiteľského úveru,
- j) ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere; uvedú sa všetky predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov,
- k) výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priraďovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia,
- l) právo spotrebiteľa vyžiadať si výpis z účtu vo forme amortizačnej tabuľky podľa odseku 5, ak sa amortizuje istina na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere na dobu určitú, a to bezplatne a kedykoľvek počas celej doby trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere,
- m) súhrnný prehľad, ktorý obsahuje lehoty a podmienky splácania úrokov a súvisiacich pravidelných a nepravidelných poplatkov, ak sa poplatky a úroky majú platiť bez amortizácie istiny,
- n) prípadne poplatky za vedenie jedného alebo viacerých účtov, na ktorých sa zaznamenávajú platobné transakcie a čerpania, ak je otvorenie účtu povinné, spoločne s poplatkami za používanie platobných prostriedkov na platobné transakcie a čerpania a inými poplatkami vyplývajúcimi zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere a podmienkami, za akých sa tieto poplatky môžu zmeniť,
- o) úrokovú sadzbu, ktorá sa použije v prípade omeškania spotrebiteľa s platením splátok, a spôsob jej úpravy a prípadné poplatky pri neplnení zmluvy o spotrebiteľskom úvere,
- p) upozornenie týkajúce sa následkov nesplácania spotrebiteľského úveru,
- q) veriteľom vyžadované ručenie alebo poistenie,
- r) výšku poplatkov hradených spotrebiteľom za úkony notára, ak sú veriteľovi známe,
- s) informácie o právach podľa § 15 a podmienky ich uplatnenia,
- t) právo na splatenie spotrebiteľského úveru pred lehotou splatnosti, postup pri takom splatení spotrebiteľského úveru a spôsob určenia výšky poplatku za splatenie spotrebiteľského úveru pred lehotou splatnosti podľa § 16,
- u) spôsob zániku záväzku zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere,
- v) informáciu o možnosti mimosúdneho riešenia sporov zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere,
- w) právo na odstúpenie od zmluvy o spotrebiteľskom úvere, lehotu, počas ktorej možno toto právo uplatniť, a ďalšie podmienky jeho vykonania vrátane informácie o povinnosti spotrebiteľa zaplatiť čerpanú istinu a príslušný úrok podľa § 13 ods. 3, ako aj o výške úroku za deň alebo o spôsobe jej výpočtu,
- x) názov a adresu príslušného kontrolného orgánu podľa § 23,
- y) priemernú hodnotu ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver platnú k dňu podpisu zmluvy o spotrebiteľskom úvere, zverejnenú podľa § 21 ods. 2 za príslušný kalendárny štvrtrok; platnou priemernou hodnotou ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver pri zmluvách o spotrebiteľskom úvere uzatvorených do 15 kalendárnych dní po zverejnení priemernej hodnoty ročnej percentuálnej miery nákladov za príslušný kalendárny štvrtrok je priemerná hodnota ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver za predchádzajúci kalendárny štvrtrok.

Podľa ustanovenia §11 ods. 1 Zák. č. 129/2010 Z.z., poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak

- a) zmluva o spotrebiteľskom úvere nemá písomnú formu podľa § 9 ods. 1,
- b) zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a) až k), r) a y),
- c) zmluva o spotrebiteľskom úvere formou povoleného prečerpania, ktorý sa musí splatiť na požiadanie alebo do troch mesiacov, neobsahuje náležitosti podľa § 10 ods. 1 alebo
- d) v zmluve o spotrebiteľskom úvere je uvedená nesprávne ročná percentuálna miera nákladov v neprospech spotrebiteľa.

Podľa ustanovenia §11 ods. 4 Zák. č. 129/2010 Z.z., účinného od 1. 1. 2018, spotrebiteľ sa môže pred súdom domáhať určenia neplatnosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere alebo určenia bezúročnosti a bezpoplatkovosti poskytnutého spotrebiteľského úveru žalobou.

Podľa ustanovenia §2 zákona č. 250/2007 Z.z., na účely tohto zákona sa rozumie

a) spotrebiteľom fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá nakupuje výrobky alebo používa služby pre osobnú potrebu alebo pre potrebu príslušníkov svojej domácnosti,

b) predávajúcim

1. podnikateľ, <<http://www.epi.sk/print/zz/2007-250/znenie-20121101.htm>> ktorý spotrebiteľovi ponúka alebo predáva výrobky, alebo poskytuje služby, alebo jeho splnomocnenec,

2. fyzická osoba, ktorá predáva spotrebiteľovi rastlinné a živočíšne výrobky z vlastnej drobnej pestovateľskej činnosti alebo chovateľskej činnosti alebo lesné plodiny,

Podľa ustanovenia §3 ods. 3 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov, každý spotrebiteľ má právo na ochranu pred neprijateľnými podmienkami v spotrebiteľských zmluvách.

Podľa ustanovenia §3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa, proti porušeniu práv a povinností ustanovených zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa môže sa spotrebiteľ proti porušiteľovi na súde domáhať ochrany svojho práva. Združenie sa môže na súde proti porušiteľovi domáhať, aby sa porušiteľ zdržal protiprávneho konania a aby odstránil protiprávny stav, vrátane vydania bezdôvodného obohatenia, a to aj vtedy, ak takéto konanie porušiteľa poškodzuje záujmy spotrebiteľov, ktoré nie sú len jednoduchým súhrnom záujmov jednotlivých spotrebiteľov poškodených porušením spotrebiteľských práv, ale ide o konanie porušiteľa uplatňované voči všetkým spotrebiteľom (ďalej len „kolektívne záujmy spotrebiteľov“). Osoba, ktorá na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadostučinenie od toho, koho porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi je spôsobilé prívodiť ujmu spotrebiteľovi.

15. Súd na základe vykonaného dokazovania tak mal za preukázané, že medzi žalobcom ako dlžníkom a žalovaným ako veriteľom bola uzatvorená zmluva o úvere, ktorá je zmluvou o spotrebiteľskom úvere, na základe ktorej žalobcovi bol poskytnutý úver vo výške 11 800 eur pri ročnom úroku 12,9%, RPMN 14,23% a priemernej RPMN 13,79%, ktorý sa žalobca zaviazal vrátiť 120mesačnými splátkami po 176,44 eur s dátumom splatnosti prvej splátky 17. 6. 2013 a dátumom splatnosti poslednej splátky 15. 5. 2023.

16. Vzhľadom na povahu účastníkov tejto zmluvy, je nesporné, že predmetný zmluvný vzťah je vzťahom spotrebiteľským, keďže žalobca ako dodávateľ pri uzatváraní zmluvy konal v rámci predmetu svojej podnikateľskej činnosti a uzavrel predmetnú zmluvu so žalovaným, ktorý je fyzickou osobou - nepodnikateľom (čo vyplýva z označenia žalovaného v tejto zmluve identifikačnými znakmi typickými pre nepodnikateľa - menom, priezviskom, bydliskom, rodným číslom a číslom občianskeho preukazu). Na uvedenej skutočnosti nezmení nič ani to, že žalobca bol v čase uzatvorenia zmluvy študentom práva a konateľom spoločnosti, ktorá mala v predmete činnosti mimo iného aj poskytovanie úverov. Súd má za to, že žalobca vystupoval v danom úverovom vzťahu ako spotrebiteľa v zmysle ustanovenia §52 ods. 4 Občianskeho zákonníka, ako aj v zmysle ustanovenia §2 písm. a) Zák. č. 250/2007 Z.z., ako aj v zmysle ustanovenia §2 písm. a) Zák. č. 129/2010 Z.z. a taktiež aj v zmysle článku 2 písm. b) Smernice Rady 93/13/EHS z 5. 4. 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách.

Súd teda zastáva názor, že vyššie uvedenú zmluva je zmluvou spotrebiteľskou a preto je nutné na ňu aplikovať Zákon o spotrebiteľských úveroch, ako aj i príslušné ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách upravené v Občianskom zákonníku v §52 a nasl., taktiež aj Zákon o ochrane spotrebiteľa, ako aj smernicu Rady 93/13/EHS. Na túto zmluvu je tak potrebné aplikovať prednostne špeciálne spotrebiteľské právo. Podľa §54 ods. 2 Občianskeho zákonníka sa v pochybnostiach použije právna úprava, ktorá je v prospech spotrebiteľa.

Zmluva uzavretá medzi účastníkmi je nepochybne spotrebiteľskou zmluvou aj v zmysle zákona o ochrane spotrebiteľa, pričom tento výklad je v súlade aj s komunitárnou úpravou ochrany spotrebiteľa

v zmysle smernice Rady 93/13/EHS zo dňa 5.4.1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách, v zmysle zákona o spotrebiteľských úveroch a v zmysle § 52 Občianskeho zákonníka.

Pre spotrebiteľskú zmluvu je charakteristické, že spotrebiteľ vstupuje do zmluvného vzťahu s dodávateľom, ktorým je najčastejšie predávajúci, za zmluvných podmienok, ktoré si vopred určil dodávateľ, pričom spotrebiteľ nemá možnosť tieto podmienky individuálne ovplyvniť. Občiansky zákonník podrobnejšie špecifikuje všeobecné pravidlá pre dojednanie podmienok v spotrebiteľských zmlúv a výslovne ustanovuje, že takéto ustanovenia v zmluvách, ktoré spôsobujú nerovnováhu v právach a povinnostiach v neprospech spotrebiteľa sú neprijateľné a preto neplatné. Vychádza sa z toho, že predovšetkým spotrebiteľ v dobrej viere uzatvára zmluvu s dodávateľom, od ktorého sa očakáva, že vzhľadom na jeho podnikanie a ponúkaný tovar a služby koná profesionálne a v súlade s poctivým prístupom k podnikaniu. Predpokladá sa, že dodávateľ má vedomosti a skúsenosti a oproti spotrebiteľovi vystupuje ako zvýhodnený účastník zmluvného vzťahu založeného spotrebiteľskou zmluvou. Pokiaľ dodávateľ požaduje od spotrebiteľa sankciu za porušenie jeho zmluvných povinností a táto je v nepomere k jeho plneniu, je neplatná.

Je potrebné dodať, že spotrebiteľ z povahy veci v súčasných podmienkach štandardizácie produktov bežnej spotreby, ako aj zmluvných podmienok, má iba fiktívnu možnosť ovplyvniť podstatu zmluvných podmienok, ktoré sú mu zo strany dodávateľa predložené, pričom často vzhľadom na ich rozsiahlosť a použitú právnu terminológiu nemá možnosť, či už ich vôbec prečítať, resp. pochopiť ich obsah. Ide teda o zákonný zákaz používania neprijateľných podmienok, ktoré vyvolá právoplatné súdne rozhodnutie a dodávateľ je povinný zdržať sa ich používania. Ochrana spotrebiteľa sa týka iba formulárových zmlúv, ktoré sú uzatvárané na základe predbežne formulovaného zmluvného formulára, ktorý má dodávateľ vopred pripravený a ktorý používa v dvoch alebo viacerých prípadoch, pričom spotrebiteľ spravidla obsah zmluvy nemení.

Ustanovenie §53 Občianskeho zákonníka sa týka iba podmienok, ktoré zákon označuje za neprijateľné. Ide o podmienky, ktoré sú nečestné, neslušné, hrubo poškodzujúce spotrebiteľa a preto ich použitie zákon sankcionuje absolútnou neplatnosťou. Vyjadruje snahu, aby dodávateľ v spotrebiteľských zmluvách pristupoval k tvorbe podmienok v súlade s dobrými mravmi. Je potrebné dodať, že spotrebiteľ z povahy veci v súčasných podmienkach štandardizácie produktov bežnej spotreby, ako aj zmluvných podmienok, má iba fiktívnu možnosť ovplyvniť podstatu zmluvných podmienok, ktoré sú mu zo strany dodávateľa predložené, pričom často vzhľadom na ich rozsiahlosť a použitú právnu terminológiu nemá možnosť, či už ich vôbec prečítať, resp. pochopiť ich obsah. Ide teda o zákonný zákaz používania neprijateľných podmienok, ktoré vyvolá právoplatné súdne rozhodnutie a dodávateľ je povinný zdržať sa ich používania. Ochrana spotrebiteľa sa týka iba formulárových zmlúv, ktoré sú uzatvárané na základe predbežne formulovaného zmluvného formulára, ktorý má dodávateľ vopred pripravený a ktorý používa v dvoch alebo viacerých prípadoch, pričom spotrebiteľ spravidla obsah zmluvy nemení.

Súd v danej súvislosti poukazuje aj na skutočnosť, že Slovenská republika ako člen Európskej únie je povinná plniť záväzky vyplývajúce z tohto členstva. Členské štáty Únie sú povinné zabezpečiť, aby nekalé podmienky použité v zmluvách uzatvorených so spotrebiteľom zo strany predajcu alebo dodávateľa podľa ich vnútroštátneho práva, neboli záväzné pre spotrebiteľa a aby zmluva bola podľa týchto podmienok naďalej záväzná pre strany, ak je jej ďalšia existencia možná bez nekalých podmienok (čl. 6 Smernice Rady 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách, ďalej len „smernica“).

17. Uzatvorená úverová zmluva je tiež zmluvou o spotrebiteľskom úvere v zmysle zákona č. 129/2010 Z. z. spotrebiteľských úveroch; uzavretá úverová zmluva nie je vylúčená z pôsobnosti citovaného zákona (§1 ods. 2 zákona). Žalovaný je právnická osoba, ktorá v rámci predmetu svojho podnikania poskytuje spotrebiteľské úvery a žalobca je spotrebiteľom, keďže je fyzickou osobou, ktorej boli poskytnuté spotrebiteľské úvery na iný účel ako výkon povolania alebo podnikania. Podľa citovaného zákona obligatórnou náležitosťou zmluvy o spotrebiteľskom úvere je okrem iného aj údaj o dobe trvania zmluvy a termíne konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru, ročnej percentuálnej miere nákladov (RPMN) a predpokladoch potrebných pri jej výpočte, výške, počte a termínoch splátok istiny, úrokov a iných poplatkov (§ 9 ods. 2 písm. f), j), k) zákona). V súlade s ustanovením §11 ods. 1 zákona absencia vyššie uvedených údajov nespôsobuje neplatnosť uzavretej zmluvy, avšak poskytnutý úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov.

18. Z citovaného zákona o spotrebiteľských úveroch je zrejmé, že povinnými náležitosťami zmluvy o spotrebiteľskom úvere bola aj výška, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, pričom slová výška, počet a termíny splátok sa viažu ku každej v zákone uvedenej zložke spotrebiteľského úveru, ktoré má dlžník veriteľovi vracať, teda sa to týka istiny, úrokov aj iných poplatkov. Podľa zákona musí byť v každej zmluve jednoznačne, určito a zrozumiteľne a to priamo v zmluve uvedená nielen výška istiny, ale aj výška riadnych úrokov a iných poplatkov a taktiež aj počet a termíny splátok istiny, riadnych úrokov a iných poplatkov. Cieľom je zabezpečiť, aby spotrebiteľ pri uzatváraní zmluvy mal jasne, určito a zrozumiteľne vyjadrené čo, kedy a kde má platiť a z čoho pozostáva úver, ako aj odmena a všetky sumy a splátky, ktoré má veriteľovi za tento úver ako spotrebiteľ zaplatiť.

V tomto prípade z vykonaného dokazovania mal súd za preukázané, že zmluva o úvere neobsahuje údaj požadovaný zákonom o spotrebiteľských úveroch tak, ako to je vyššie uvedené podľa § 9 ods. 2 písm. k) a to údaj o termínoch splátok istiny, úrokov a iných poplatkov. V zmluve je uvedený iba celkový počet splátok a výška mesačnej splátky, bez rozlíšenia z čoho takáto splátka pozostáva, bez rozlíšenia istiny, riadnych úrokov, poplatkov a iných súm a ich termínov. Takéto znenie zmluvy je pre bežného spotrebiteľa nejasné, neurčité a nie je ani v súlade s uvedeným zákonným ustanovením a s cieľom tejto právnej úpravy.

Argumentácia žalovaného, že počet a termíny splátok istiny a úrokov sú rovnaké a sú určené termínom splatnosti anuitnej splátky, čo sa vzťahuje aj na poplatky, neobstojí. Anuitná splátka je splátka, ktorá má rovnakú výšku počas celej doby platnosti úveru a je splácaná v pravidelných intervaloch - väčšinou mesačných. S postupom splácania anuitnými splátkami však klesá v splátke podiel úrokov a zvyšuje sa podiel úmoru istiny. Teda súd má za to, že v danej veci nie je naplnené ustanovenie §9 ods. 2 písm. k) citovaného zákona a síce v zmluve absentujú údaje pri jednotlivých splátkach a to údaje o termínoch splátok istiny, úrokov a iných poplatkov.

Účelom zákona o spotrebiteľských úveroch ako to už bolo uvedené je, aby spotrebiteľ už pri podpise zmluvy bol riadne, určito a zrozumiteľne informovaný v akých termínoch, kedy, v akej výške a ako dlho je povinný veriteľovi plniť svoje záväzky zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere a z čoho pozostávajú tieto jeho záväzky. Cieľom je poskytnutie ochrany spotrebiteľa. Spotrebiteľ má právo a to priamo zo zákona byť informovaný pri uzatváraní zmluvy o splácanej istine, o splácanej mesačnej sume istiny, výške úrokov z úveru a poplatkov súvisiacich s úverom. Žalobca mal ako dodávateľ priamo zo zákona povinnosť v zmluve o spotrebiteľskom úvere určito, jasne a zrozumiteľne uviesť výšku úrokov, výšku poplatkov a to priamo v zmluve a priamo aj pri mesačných splátkach pod sankciou straty práva na úroky a poplatky.

V rozsudku zo dňa 27.11.2014 vo veci sp. zn. 7Co/220/2014 Krajský súd v Prešove uviedol -„Jednou z náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere vyplývajúcou z ustanovenia § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z. z. je i to, že táto zmluva musí obsahovať výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadne poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia. V zmluve absentuje rozlíšenie jednotlivých splátok na istinu, úroky a iné poplatky a je v nej uvedená len jednotná suma splátky bez tohto rozlíšenia. Tento nedostatok spôsobuje, že spotrebiteľský úver sa posudzuje ako bezúročný a bez poplatkov.“

Musí byť bez akýchkoľvek pochybností ustálené, že účelom uvedenej právnej úpravy je poskytnutie ochrany spotrebiteľovi. Spotrebiteľ má byť totiž informovaný o výške úrokov z úveru a poplatkoch súvisiacich s úverom. Žalobca pritom ako dodávateľ má zákonnú povinnosť v zmluve o spotrebiteľskom úvere uviesť údaje o výške úrokov a poplatkov a to priamo v zmluve so sankciou straty práva na úroky a poplatky. Iba takáto informácia pre spotrebiteľa prispieva k transparentnosti trhu a umožňuje spotrebiteľovi poznať rozsah svojho záväzku. Žalovaný v predmetnom prípade však túto možnosť nemal, keďže výška úrokov a poplatkov nie je uvedená v zmluve o spotrebiteľskom úvere (porovnaj uznesenie NS SR sp.zn. 2Cdo/245/2010).

Súd poukazuje, že obdobný právny názor bol vyslovený aj v rozhodnutí Okresného súdu Trenčín sp. zn. 27C/118/2015 zo dňa 09.02.2016, Okresného súdu Dunajská Streda sp. zn. 9C/70/2015 zo dňa 02.02.2016, Okresného súdu Prešov sp. zn. 28C/91/2015 zo dňa 10.02.2016, Krajského súdu v Prešove sp. zn. 19Co/66/2015 zo dňa 01.12.2015, Krajského súdu v Trnave sp. zn. 26Co/430/2015 zo dňa

27.09.2016, Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 2Co/403/2016 zo dňa 12.10.2016, Krajského súdu v Žiline sp. zn. 9Co/397/2016 zo dňa 26.01.2017, Okresného súdu Liptovský Mikuláš sp. zn. 5Csp/28/2016 zo dňa 07.03.2017, Krajského súdu v Žiline sp. zn. 10Co/198/2016 zo dňa 29.11.2016, Krajského súdu Žilina sp. zn. 11Co/127/2015, Krajského súdu Trnava sp. zn. 25Co/567/2014, Krajského súdu v Prešove sp. zn. 6Co/61/2015, sp. zn. 7Co/220/2014, sp. zn. 8Co/113/2015, sp. zn. 20Co/49/2015, sp. zn. 21Co/117/2015.

19. Súd má vedomosť o právnom názore, vyjadrenom v Rozsudku Súdneho dvora EÚ zo dňa 09.11.2016 v právnej veci C-42/15, Home Credit Slovakia, a.s. c/a Klára Bíróová.

V uvedenej právnej veci Súdny dvor EÚ vo svojej odpovedi na 1. otázku uviedol, že Článok 10 ods. 2 písm. h) a i) Smernice sa má vykladať v tom zmysle, že zmluva o úvere na dobu určitú stanovujúca amortizáciu istiny po sebe nasledujúcimi splátkami nemusí vo forme amortizačnej tabuľky spresňovať, aká časť každej splátky bude započítaná na vrátenie tejto istiny. Tieto ustanovenia v spojení s článkom 22 ods. 1 tejto Smernice bránia tomu, aby členský štát stanovil takúto povinnosť vo svojej vnútroštátnej právnej úprave.

Súdny dvor EÚ vo svojom rozhodnutí vyslovil, že Smernica sa má vykladať tak, že členské štáty nesmú zachovať ani zaviesť vo svojom vnútroštátnom práve ustanovenia, ktoré sa odchyľujú od ustanovení tejto Smernice, daný záver je však vzhľadom na napadnuté ustanovenie Zákona o spotrebiteľských úveroch neaplikovateľný, nakoľko v tomto konkrétnom prípade ide o vnútroštátne právo - Zákon, ktorý nad rámec smernice zakotvil prísnejšie podmienky vo vzťahu k povinným náležitostiam spotrebiteľskej zmluvy o úvere na splnenie ktorých je viazané posúdenie bezúročnosti a bezpoplatkovosti spotrebiteľského úveru.

Požiadavka zákona o spotrebiteľských úveroch je teda od požiadavky Smernice iná. Zákon uvádza, že zmluvy musia obsahovať "výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov". Slovenský zákon o spotrebiteľských úveroch ide nad rámec Smernice a celkom jednoznačne požaduje vyjadrenie tak splátok istiny, ako aj splátok úrokov a splátok iných poplatkov. K výkladu tohto ustanovenia zákona o spotrebiteľských úveroch existuje konštantná judikatúra slovenských súdov potvrdená rozsudkami Najvyššieho súdu SR, desiatkami rozhodnutí krajských súdov a stovkami rozhodnutí okresných súdov SR, v zmysle ktorej je potrebné toto ustanovenie vykladať tak, že zmluva musí obsahovať vyjadrenie splátok istiny, splátok úrokov a splátok poplatkov, inak sa zmluva o spotrebiteľskom úvere považuje v zmysle § 11 ods. 1 Zákona za bezúročnú a bez poplatkov. Smernica vyžaduje v spotrebiteľskej zmluve iba uvedenie výšky, počtu a frekvencie splátok spotrebiteľa.

V danom prípade je tu zrejmy konflikt medzi Smernicou a Zákonom o spotrebiteľských úveroch. To však neznamená, že sa má bez ďalšieho automaticky uplatniť pred vnútroštátnym právom Smernica. V takom prípade totiž musí vnútroštátny súd skúmať, či môže Smernici priznať priamy účinok, resp. nepriamy účinok. Podľa ustálenej judikatúry Súdneho dvora EÚ na otázku priameho účinku smerníc v spore medzi jednotlivcami v zásade platí zákaz horizontálneho priameho účinku spočívajúci v tom, že žiadne ustanovenie smernice zaručujúce jednotlivcovi práva alebo ukladajúce povinnosti ako také sa nemôže použiť v rámci sporu, v ktorom stoja proti sebe výhradne jednotlivci.

V prípadoch, kedy súdy Slovenskej republiky rozhodujú o sporoch medzi veriteľmi a spotrebiteľmi ohľadne bezúročnosti a bezpoplatkovosti spotrebiteľských úverov podľa Zákona, resp. Smernice, sa jedná o spory medzi jednotlivcami. Z tohto dôvodu nie je možné, aby vnútroštátne súdy poskytli Smernici priamy účinok.

Súd preto musí skúmať, či môže Smernici priznať nepriamy účinok. V zmysle ustálenej judikatúry Súdneho dvora EÚ, je rozsah a medze nepriameho účinku smerníc vyjadrený jednak právom EÚ, jednak právom vnútroštátnym. Súd posúdi, či je možné uplatniť eurokonformný výklad, teda či vzhľadom na právnu povahu Smernice možno jej ustanovenia aplikovať pri výklade vnútroštátneho Zákona. V takomto prípade musí ísť o výklad v čo najväčšej možnej miere v zmysle znenia a účelu/cieľa Smernice, musí ísť o výklad za použitia výkladových metód podľa vnútroštátneho právneho poriadku, nesmie sa jednáť o výklad contra legem a nesmú byť porušené všeobecné právne zásady. Okrem uvedeného výklad Zákona nemôže narúšať všeobecné právne zásady, najmä zásadu právnej istoty.

Vzhľadom na explicitné znenie zákona o spotrebiteľských úveroch v časti členenia splátok na splátky istiny, splátky úrokov a splátky poplatkov, nemožno priznať Smernici ani nepriamy účinok, jednalo by sa o výklad vnútroštátneho Zákona contra legem.

Obdobný názor vyslovil aj Krajský súd v Prešove v rozsudku pod sp.zn. XXCo/XXX/XXXX zo dňa 8. 12. 2016, kde v bode 28 mimo iného odvolací súd uviedol, že „zo spomínaného rozhodnutia Súdneho dvora EÚ skutočne vyplýva, že nie je nevyhnutné, aby zmluva o úvere uvádzala splatnosť každej zo splátok spotrebiteľa odkazom na konkrétny dátum, pokiaľ podmienky tejto zmluvy umožňujú spotrebiteľovi bez ťažkostí a s istotou identifikovať dátumy týchto splátok (bod 50). V neposlednom rade si však musíme uvedomiť, že Súdny dvor EÚ vykladá jedine a výlučne právo Európskej únie a ako taký nikdy nie je oprávnený poskytovať výklad práva vnútroštátneho. V súlade s vyššie uvedeným Súdny dvor EÚ aj vo veci R.-XX/XX poskytol výlučne výklad Smernice a v žiadnom prípade sa nemohol a ani sa nevyjadroval k výkladu zákona č. 129/2010 Z.z.“.

Súd je preto názoru, že napriek citovanému rozhodnutiu Súdneho dvora EÚ, zákon o spotrebiteľských úveroch jednoznačne určuje náležitosti spotrebiteľskej zmluvy a v prípade absencie čo i len jednej z nich, tak ako to ustanovuje §11 tohto zákona, je úver potrebné považovať za bezúročný a bez poplatkov.

20. Sú má vedomosť o uznesení Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo/146/2017, avšak nestotožňuje sa s ním. Najvyšší súd SR založil svoj výklad len na teleologickom výklade Zák. č. 129/2010 Z.z. (vychádzal z úmyslu zákonodarcu, vyjadreného v dôvodovej správe, implementovať Smernicu 2008/48/ES ES z 23. apríla 2008) bez toho, aby skúmal, či Smernica bola implementovaná správne. Smernica však bola implementovaná vadne, odchyľne, čomu nasvedčuje aj tá skutočnosť, že Zák. č. 279/2017 Z.z. s účinnosťou od 1. 5. 2018 bol novelizovaný Zákonom o spotrebiteľských úveroch. Z dôvodovej správy k Zák. č. 279/2017 Z.z. vyplýva: potreba novely Zák. č. 129/2010 Z.z. - ide o legislatívno-technickú úpravu v nadväznosti na zabezpečenie súladu so Smernicou 2008/48/ES v nadväznosti na závery Rozsudku Súdneho dvora Európskej únie z 9. novembra 2016 vo veci C-42/15 Home Credit Slovakia, a.s./C. K.. Citovaná novela Zák. č. 129/2010 Z.z. je však účinná až od 1. 5. 2018, teda jej účinky nemožno retroaktívne aplikovať na daný zmluvný vzťah. V zmysle ustálenej judikatúry Súdneho dvora EÚ platí, že rozsah a medze nepriameho účinku smerníc je vyjadrený nielen právom EÚ, ako aj právom vnútroštátnym, ale aj zásadou, že nesmú byť porušené všeobecné právne zásady, najmä zásada právnej istoty a zákaz retroaktivity. V záujme zachovania právnej istoty a vzhľadom na zákaz retroaktivity súd poukazuje na súdnu prax, v ktorej obdobné zmluvy boli posudzované ako bezúročné a bez poplatkov a to aj po vydaní uznesenia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo/146/2017, ktoré navyše pre rozhodnutie v danej veci nie je záväzné.

Súd poukazuje na rozsudok Krajského súdu v Prešove zo dňa 31. 5. 2018 sp. zn. 19Co/20/2018, rozsudky Krajského súdu v Prešove zo dňa 5. 4. 2018 sp. zn. 3Co/32/2018, Krajského súdu v Prešove zo dňa 1. 3. 2018 sp. zn. 9Co/164/2017, Krajského súdu v Prešove zo dňa 25. 4. 2018 sp. zn. 7Co/155/2017. Mimo iného z uvedených rozhodnutí vyplýva, že „Požiadavka smernice k otázke členenia splátok je tak jasná a zreteľná, že zo slovného spojenia smernice „výška, počet a frekvencia splátok spotrebiteľa“ absolútne žiadnym výkladom nie je možné vyvodiť požiadavku, aby zmluva uvádzala splátky v členení na splátky istiny, splátky úrokov a splátky iných poplatkov. Preto Súdny dvor Európskej únie v rozsudku C-42/15 správne rozhodol, že smernica takéto členenie nepožaduje.14. Požiadavka zákona je však od požiadavky smernice iná. Zákon uvádza, že zmluvy musia obsahovať „výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov“. Niet žiadnych pochybností, že slovenský zákon ide nad rámec smernice a celkom jednoznačne požaduje vyjadrenie tak splátok istiny, ako aj splátok úrokov a splátok iných poplatkov. Ak by slovenský zákonodarcu chcel vyjadriť to isté, čo požaduje smernica, ktorá navyše obsahuje požiadavku tzv. úplnej harmonizácie, je zrejmé, že by použil takú istú terminológiu ako používa smernica. Avšak slovenský zákonodarcu takúto terminológiu nepoužil, ale k termínu „splátky“ pridal slová „istiny, úrokov a iných poplatkov“. K výkladu tohto ustanovenia zákona existuje konštantná judikatúra slovenských súdov potvrdená rozsudkami Najvyššieho súdu SR, desiatkami rozhodnutí krajských súdov a stovkami rozhodnutí okresných súdov SR, v zmysle ktorej samá toto ustanovenie vykladať tak, že zmluva musí obsahovať vyjadrenie splátok istiny, splátok úrokov a splátok poplatkov, inak sa zmluva o spotrebiteľskom úvere považuje za bezúročnú a bez poplatkov“.

21. Taktiež súd má za to, že v zmluve o úvere nie sú uvedené všetky predpoklady, ktoré žalovaný využil pre výpočet RPMN, čomu nasvedčuje to, že v zmluve nie je uvedená správna výška RPMN. Spôsob

výpočtu RPMN je uvedený v prílohe č. 2 citovaného zákona, kde do vzorca je potrebné zadať číslo posledného čerpania, výška čerpania, interval vyjadrený v rokoch a zlomkoch roka medzi dátumom prvého čerpania a dátumom každého nasledujúceho čerpania, číslo poslednej splátky alebo platby poplatkov, výška splátky alebo platby poplatkov a interval vyjadrený v rokoch a zlomkoch roka medzi dátumom prvého čerpania a dátumom každej splátky alebo platby poplatkov.

V predmetnej zmluve bola v zmluve uvedená RPMN vo výške 14,23% pričom podľa prepočtu má byť správne uvedená sadzba 14,17% (výpočet súd realizoval prostredníctvom kalkulačky <<https://openiazoch.zoznam.sk/hotovostne-pozicky/kalkulacka>>, kde zadal sumu úveru 11 800 eur a celkovú sumu, ktorá má byť splatená 21 411,60 eur pri dobe splácania 120mesiacov, ďalší kontrolný výpočet súd realizoval prostredníctvom kalkulačky [http://ekonomika.sme.sk/kalkulacky/spotrebiteľsky-uver-rpmn-psn.php](http://ekonomika.sme.sk/kalkulacky/spotrebiteľsky-uver-rpmn-psn.php#axzz4grmAykL8)>), kde súd vychádzal z výšky úveru 11 800 eur, výšky splátky úveru 176,44 eur + 1,99 eur pri ich počte 120). Z daného vyplýva, že v zmluve je nesprávne uvedená RPMN a teda súd má za to, že zmluva neobsahuje všetky predpoklady, ktoré boli použité pri výpočte RPMN, čo má za následok, že úver je bezúročný a bez poplatkov, a to od počiatku aj z uvedeného dôvodu. Pozri rozhodnutie Krajského súdu v Žiline sp. zn. 11Co/98/2017 zo dňa 25. 4. 2017.

„Súdu prvej inštancie teda nemožno nič vytknúť, pokiaľ dôvod bezúročnosti a bezpoplatkovosti, ktorý predpokladá ust. § 11 ods. 1 písm. b) zákona o spotrebiteľských úveroch videl v absencii predpokladov použitých na výpočet RPMN (§ 9 ods. 2 písm. j) zákona o spotrebiteľských úveroch). K uvedenému odvolací súd zdôrazňuje, že ide o jeden z najdôležitejších údajov pre spotrebiteľa, pretože zohľadňuje všetky náklady, ktoré musí spotrebiteľ za úver uhradiť, a preto je najlepším indikátorom posúdenia výhodnosti či nevýhodnosti úveru. Pri údají o RPMN sa musia uviesť všetky predpoklady použité na jeho výpočet, teda nestačí len uvedenie jeho výšky. Zákonodarca jasne stanovil, že nepostačuje uvedenie len výšky RPMN, ale v zmluve je potrebné uviesť aj všetky predpoklady, ktoré boli použité pre výpočet RPMN. Je nepochybné, že v predmetnej úverovej zmluve tento údaj chýba, nie je uvedené aké predpoklady boli použité pre výpočet RPMN, a preto správne skonštatoval súd prvej inštancie, že je potrebné považovať úver za bezúročný a bez poplatkov. Pokiaľ žalobca namieta formalistický výklad súdu, tak odvolací súd dáva do pozornosti, že obligatórnou náležitosťou zmluvy o spotrebiteľskom úvere je uvedenie predpokladov použitých pre výpočet RPMN aj podľa transponovanej smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23.4.2008, a to v článku 10 ods. 2 písm. g/ cit.: „Zmluva o úvere zrozumiteľne a stručne uvádza: ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané v čase uzavretia zmluvy o úvere; uvedú sa všetky predpoklady použité na výpočet tejto miery;“ rozsudok Krajského súdu Prešov sp. zn. 5Co/59/2017 zo dňa 11.05.2017.

Obdobný právny názor bol vyslovený aj v rozsudku Krajského súdu v Prešove sp. zn. 3Co/124/2016 zo dňa 03.11.2016, sp. zn. 3Co/7/2017 zo dňa 06.04.2017.

22. Súd vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti dospel k záveru, že poskytnutý spotrebiteľský úver je potrebné podľa §11 ods. 1 písm. b) zákona o spotrebiteľských úveroch považovať za bezúročný a bez poplatkov. Žalobca tak má žalovanému vrátiť len sumu reálne čerpaných prostriedkov z úverovej zmluvy.

Obdobný názor v skutkovo rovnakých veciach vyslovil napr. Krajský súd v Banskej Bystrici zo dňa 19.9.2012 sp. zn. 17Co/151/2012, Okresný súd Trenčín sp. zn. 27C/118/2015 zo dňa 09.02.2016, Okresný súd Dunajská Streda sp. zn. 9C/70/2015 zo dňa 02.02.2016, Okresný súd Prešov sp. zn. 28C/91/2015 zo dňa 10.02.2016, Okresný súd Humenné sp. zn. 12C/27/2016, uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 Obo 143/98, rozsudok Krajského súdu v Žiline zo dňa 19.11.2013, sp. zn. 5Co/165/2013, rozsudok Krajského súdu v Prešove zo dňa 30.05.2012, sp. zn. 1Co/30/2012, rozsudok Krajského súdu v Žiline zo dňa 25.02.2014, sp. zn. 5Co/567/2013, Krajský súd v Prešove v rozhodnutí zo dňa 27.11.2014 sp. zn. 7Co/220/2014, uznesenie NS SR sp.zn. 2Cdo/245/2010, Krajský súd v Prešove v rozhodnutí zo dňa 6. 4. 2017 sp. zn. 3Co/7/2017, ďalej v rozhodnutiach Krajského súdu v Prešove zo dňa 23. 1. 2018 sp.zn. 25Co/37/2017, Krajského súdu v Prešove zo dňa 15. 2. 2018 sp. zn. 9Co/142/2017, Krajského súdu v Prešove zo dňa 30. 1. 2018 sp. zn. 24Co/1/2017, Krajského súdu v Prešove zo dňa 25. 1. 2018 sp. zn. 20Co/44/2017, Krajského súdu v Prešove sp. zn. 4Co/55/2017 zo dňa 23. 1. 2018, Krajského súdu v Trnave sp. zn. 24Co/29/2017 zo dňa 7. 2. 2018, Krajského súdu v Prešove sp. zn. 24Co/1/2017 zo dňa 30. 1. 2018, Krajského súdu v Prešove zo dňa 22. 2. 2018 sp. zn. 22Co/28/2017, Krajského súdu v Prešove zo dňa 5. 4. 2018 sp. zn. 3Co/32/2018, Krajského súdu v

Prešove zo dňa 1. 3. 2018 sp. zn. 9Co/164/2017, Krajského súdu v Prešove zo dňa 25. 4. 2018 sp. zn. 7Co/155/2017, rozhodnutia Krajského súdu v Prešove vo veciach sp. zn. 19Co/142/2016, 3Co/7/2017, na rozsudok Krajského súdu v Prešove zo dňa 31. 5. 2018 sp. zn. 19Co/20/2018, na rozsudok Krajského súdu v Trnave zo dňa 16. 5. 2018 sp. zn. 11Co/88/2017.

23. Súd sa nestotožnil s názorom žalovaného, že žalobca nemal naliehavý právny záujem na určení, že úver z úverovej zmluvy je bez úrokov a bez poplatkov. Z ustanovenia §137 C.s.p. jednoznačne vyplýva záver, že obsahuje iba demonštratívny výpočet žalôb. Súd konštatuje, že v danej veci žalobca má naliehavý právny záujem na určení, že úver je bez úrokov a bez poplatkov, pretože je potrebné, aby bola vyriešená otázka, aký je jeho skutočný dlh nad rámec poskytnutých finančných prostriedkov, čím sa status žalobcu stane istejším, keďže nebude vystavený sankciám za nezaplatenie odplaty, ktorá žalovanému nepatrí.

Navyše v danej veci bremeno tvrdenia a dôkazné bremeno vo vzťahu k preukázaniu naliehavého právneho záujmu nespočíva na žalobcovi, keďže tento vyplýva priamo zo zákona. Zo samotného ustanovenia §11 ods. 4 Zákona o spotrebiteľských úveroch, ktoré je procesným ustanovením, vyplýva právo spotrebiteľa domáhať sa na súde určenia, že poskytnutý spotrebiteľský úver je bezúročný a bez poplatkov. Toto právo spotrebiteľovi vyplýva aj z ustanovenia §3 ods. 5 Zák. č. 250/2007 Z.z., v zmysle ktorého sa spotrebiteľ môže domáhať ochrany svojho práva na súde.

24. O trovách konania súd rozhodol podľa ustanovenia §255 C.s.p., podľa ktorého súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. Ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

V danej veci súd žalobe žalobcu vyhovel a preto žalobcovi priznal aj plnú náhradu trov konania. Súd rozhodol o nároku na náhradu trov konania podľa ustanovenia §262 ods. 1 Civilného sporového poriadku, pričom o výške tejto náhrady trov konania bude rozhodnuté po právoplatnosti tohto rozsudku v zmysle ods. 2 citovaného ustanovenia.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je možné podať odvolanie v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia prostredníctvom tunajšieho súdu na Krajský súd v Prešove.

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda a dôvody odvolania môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na odvolanie.

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

- a) sa týkajú procesných podmienok,
 - b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
 - c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
 - d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.
- Ak nebude povinnosť uložená týmto rozhodnutím splnená v stanovenej lehote, možno sa jej splnenia domáhať návrhom na vykonanie exekúcie podľa osobitného predpisu.